

Nathalie Somers

Lányok regénye

5.

*Cselszövés,
botrány, váratlan
fordulat!*

*fine
selection*

Sulis történet barátságról, szerelemről.
Olvasók hada rajong érte – csatlakozz te is!

Nathalie Somers

Lányok regénye 5.

*Cselszövés, botrány,
váratlan fordulat!*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Hélène-nek és barátnőinek, Annaëlle-nek,
Émilie-nek, Mélodine-nak, Nellynek,
Olyának, Pauline-nak, Rachou-nak,
Romane-nak, Tinának és a többieknek...
Kimeríthetetlen ihletforrás vagytok, köszönöm.*

Maëlle, Lily, Chiara, Mélisande és társaik

Maëlle

Karcsú, sportos alkat, zöld szem, szőke haj, temperamentumos, kissé kötözködő természet. Maëlle-nek ami a szívében, az a szájában: megfontolatlanságában gyakran vág olyan dolgokat a barátnői fejéhez, amit később megbán. De jaj annak, aki bántani meri őket! Az bizony keserves megtorlásra számíthat. Maëlle rajong az atlétikáért, és erős versenyszellem fűti. Az édesapja, Tadier ezredes véresen komolyan veszi a fegyelmet, és egy szem lányát arra ösztökéli, hogy mind kiválóbb legyen. Maëlle most kezdi az utolsó évet a gimnázium tagozatán, osztálytársai között az idén is ott van Florian, akivel már gyerekkoruk óta egy osztályba járnak.

Lily

A kis termetű, barna, hullámos hajú, rendkívül bájos Lily évekig epekedett titokban Florianért, végül Adrien barátnője lett. Végtelenül kedves természete és nagyfokú empátiája révén mindig képes

lecsillapítani a kedélyeket, amikor a bandában magasra csapnak az indulatok. Testvéreihez (a négy évvel idősebb Thomashoz és a négy évvel fiatalabb Hugóhoz) hasonlóan ő is zenél, klarinéton játszik. Édesapja műbútorasztalos, édesanyja, akivel nagyon szoros a kapcsolata, gyermekkönyv-illusztrátor. Ő is most lesz végzős, gazdasági és társadalomtudományi tagozatra jár.

Chiara

Ez a magas, hosszú fekete hajú lány, akinek rekedtes hangja a védjegye, szenvedélyesen rajong a színházért. Az édesapjával él azóta, hogy az édesanyja – alig néhány hónappal Chiara születése után – elhunyt. Az apukájának van egy kedvese, az ápolónő Valérie. Chiara a múlt nyáron bébiszitterként Írországból dolgozott, ahol viharos szerelembe bonyolódott Kierannal. A kapcsolat a távolság ellenére is folytatódik. Chiara humán tagozatra jár – és utál tanulni.

Mélisande

Vörös hajú, zöld szemű, gyönyörű lány. Gyakran mutatkozik távolságtartónak, ami egyszerre nyugtázza le és félemlíti meg a környezetét. Gazdag szülei (édesanyja ismert divatfotós, apja bankigazgató) túlságosan el vannak foglalva saját magukkal ahhoz, hogy a lányukkal törődjenek. Mélisande-ot nem is mindig könnyű elviselni, ahogy azt a két évvel fiatalabb húga, Pauline és egyik osztálytársa, Farouk is tanúsíthatja. Mélisande, akárcsak Lily, gazdasági és társadalomtudományi tagozaton fog az idén végezni.

Adrien

A jóképű, Don Juan-természetű Adrien Florian legjobb barátja. Az ő révén került kapcsolatba a lányokkal, és kezdett el végül Lilyvel

járni. Adrien a minél kisebb erőfeszítés híve, kivéve, ha a sportról van szó. A szülei elváltak, az apja Afrikában él, építkezéseket irányít.

Florian

Ez a vékony, szemüveges, félénk fiú Adriennak köszönheti, hogy az iskolás évei viszonylag zökkenőmentesen teltek: barátja mindig kész volt a védelmére kelni. Végtelenül hálás is érte, éppen ezért éveken át megengedte, hogy Adrien róla másoljon dolgozatíráskor. Floriant az informatika és a természettudományok jobban érdekelték, mint a lányok, csak későn eszmélt rá, hogy szerelmes Lilybe.

Farouk

Humorával és (szinte) minden körülmények között megingathatatlan flegmatikus természetével még az olyan lányokat is meg tudja nevetetni, akik kicsit fenn hordják az orrukat (mint Mélisande). Ő Pauline legjobb barátja. Ez a magas, nyegle fiú, a reggae nagy kedvelője, hátrányos helyzetű családból származik, de emiatt semmi komplexus nincs benne.

1

Semmi nem vész el, nem keletkezik, csak átalakul!

Szeptember 10., hétfő, 11 óra 40

– ADD IDE A FOSZFORT!

Maëlle szó nélkül engedelmeskedett. Padtársa elvette tőle a kis tégelyt, és tartalmát az erre a célra előkészített, légmentesen zárható edénybe öntötte. Annak az elvnek a bebizonyítására készült, amit Antoine de Lavoisier fedezett fel kétszáz évvel korábban.

– Semmi nem vész el, nem keletkezik, csak átalakul... – dünygyögte. – Lássuk, hogy érvényes-e ez a XXI. században is!

Maëlle nem szólt semmit. Egy pillanatig nem volt kétsége afelől, hogy a szóban forgó kémiai törvény még mindig érvényes. A mellette ülő hímnemű egyed egyébként élő bizonyíték volt erre.

Kihasználva, hogy a fiú a tekintetét az égő foszforra szögezte, Maëlle minden diszkréciót félretéve mustrálgatta. Kifejezetten helyesnek találta a nyakába lógó hullámos, barna fürtökkel. Lám-lám,

csak meg kellett kicsit növesztenie a haját, s az máris lágyabbnak tűnt, ahogy vonzó kis huncutkákbá tekeredett a homlokán. S ettől arannyal pettyezett mogyoróbarna szeme is sokkal jobban érvényesült. Ő meg csak szokványos barnának gondolta eddig! Most azonban, hogy a fiú megszabadult a szemüvegétől, teljes ragyogásában megmutatkozott. Az orra, a szája azonban mit sem változott. Miért találja mégis százszor vonzóbbnak, mint korábban?

„Amiatt, ami *lejjebb* van” – mormogta volna Mélisande.

„*Lejjebb*” izmos váll és mellkas rajzolódott ki, illetve inkább csak elképzelni lehetett, mert az egyenes szabású, fehér laborköpeny sajnos eltakarta. Szerencsére azonban Maëlle nem volt híján a képzeletőerőnek.

– Hé, Maëlle, hozzád beszélek!

– Tessék? – rezzent össze, rádöbbenve, hogy a fiú az előbb kérdezett tőle valamit.

– Lenulláztad a mérleget? Leállítom az égést.

– Ööö, máris csinálom, ne aggódj.

Visszafogta magát, hogy ne mosolyodjon el. Ki hitte volna, hogy laborgyakorlatos társának külseje jobban érdekelheti egyszer, mint egy kémiai kísérlet? A nyári szünet előtt bizony még nem ez volt a helyzet! Ő, aki mindig a koncentráció mintaképeként tartotta magát...

Addig nyomta a mérlegen lévő piros gombot, míg egy nulla nem jelent meg a kijelzőn. Amint végrehajtotta a feladatot, újra szabad folyást engedett a gondolatainak.

Az alkalom kivételes volt, és az ablak mögött ragyogó nap engedékenységre készítette önmagával szemben. Meg kell hagyni, nem mindennapi eset, hogy egy vékony (ráadásul visszahúzódó és félszeg!) fiú egyszeriben Mister Univerzum fizikumát öltse fel! Maëlle-nek

újra nevetgetnékje támadt. Hirtelen eszébe jutott ugyanis az évnnyitó napja, alig egy héttel ezelőtt...

Chiarával, Lilyvel és Mélisande-dal épp az udvar fedett része felé igyekeztek, hogy megnézzék a kifüggesztett osztálynévsorokat. Ekkor történt, hogy csinos, vörös hajú barátnője egyszer csak megragadta a karját, és visszarántotta. Erre a másik két lány is ösztönösen megtorpant.

– Húha! Oda skubizzatok! Van egy új srác... Méghozzá egy *érdemes* új srác!

Mélisande egy könnyed fejmozdulattal a fiú felé intett, aki a négy-szögletes udvart árnyékoló platánok egyikének dőlve állt. Egyedül volt, oldalról látszott, egy könyvet olvasott. A lányok szabadon szemügyre vehették.

Lily mosolyt erőltetett az ajkára, jöllehet egészen más dolgok foglalkoztatták. Chiara hasonlóképpen cselekedett, elismerve, hogy egy franciához képest csakugyan egész jól néz ki a fickó, bár szerinte a kelta vonzerőnek nincs párja.

Maëlle határozottan elismerő szemmel mérte végig az izmos sziluettet.

– Én láttam meg először – bökte oldalba a könyökével Mélisande.

– Jobban tetted volna, ha hallgatsz róla – vágott vissza könnyedén a szóke lány.

– Micsoda hálátlanság! Én csak fel akartam egy kicsit deríteni ezt a komor napot, ráirányítani a figyelmed egy szép panorámára. Mindenesetre a szabály az, hogy azé a vad, aki először megpillantja.

– A vad? – kérdezte méltatlankodva Lily. – Nem gondolod, hogy azért ez kicsit túlzás?

De vadászhajlamú barátnője meg se hallotta a kérdést, ugyanis vele egy időben Maëlle is felkiáltott:

– Miféle szabály? Miket hordasz itt össze?! Nincs semmiféle szabály!

– De még mennyire, hogy van – replikázott magabiztosan Mélisande. – Rádadásul egészen új keletű: most találtam ki!

Maëlle már kezdett felpaprikázódni, amikor hirtelen visszanyerte a nyugalmát, és azt susogta:

– Ne feledd, hogy megmentettem az életedet!¹

– Óóóóóó! Ez övön aluli ütés volt! – fakadt ki teátrálisan Mélisande.

Elkämpicsorodott grimasza láttán a három másik lányból kitört a nevetés. Kacagásuk azonnal magára vonta a fának támaszkodó fiú figyelmét. Tétován rájuk mosolygott, félszegen odaintett nekik, majd felvette a táskáját, és elindult feléjük.

– Hé, ez meg mit csinál? – csodálkozott halkán Chiara. – Ismeri valamelyikünket?

Alig tett a fiú pár lépést, Lily ugyanolyan halkán azt felelte:

– Azt hiszem, mindannyiunkat. Ez Florian...

A barátnőinek néhány pillanatra leesett az álla, aztán ők is ráismertek régi barátjukra.

– Sziasztok, jól vagytok?

Hogy megdöbbenésüket leplezzék, a négy lány egyszerre kezdett beszélni. Igen, remekül vannak, klassz ilyen hosszú idő után újra találkozni, de nagyon para is, ha belegondolnak, hogy az út végén az érettségi vár rájuk, és nagy kár, hogy a szünet csak ilyen rövid volt, mert szívesen maradtak volna még Írországbán, és hát most komolyan, ennyi rengeteg feladatot, és így tovább, és így tovább. Nem biztos, hogy Florian túl sok mindent ki tudott hámozni ebből a

¹ Lásd *Lányok regénye 4, Vakáció, szívfüjdalom, Irish love.*

szóáradatból, de szokása szerint bólogatott, néha egy-egy „Aha, világos”-sal kísérvé a barátnők lelkendezését.

– Na, mennyi? – rántotta vissza a valóságba Maëlle-t padtársa kérdése.

Florian a mérlegre helyezte azt, ami a foszforból megmaradt, és a választ várta.

– 16,25 gramm – olvasta le sebtében Maëlle.

A fiú gyors számolást végzett, majd ajka széles mosolyra húzódtott.

– Király! Az új levegőtömeggel visszajutottunk a kiindulási mennyiséghez. Lavoisier-nak igaza volt: „Semmi nemvész el, semmi nem keletkezik...”

– ...csak átalakul!” – fejezte be ábrándos hangsúllyal Maëlle, pillantását végighordozva osztálytársa újdonsült atlétatermetén.

Florian fel sem fogva az alig leplezett célzást, máris a lapja fölé hajolt, hogy összegezze, milyen eredményre jutottak.

Lily szipogott egyet, és a zsebéből elővett egy csomag papír zsebkenődöt. A nyavalyába! Már csak egy maradt! Ezzel ugyan nem fogja átveszteni a napot. Mit fog csinálni, mikor állandóan folyik az orra? Egyszeriben elviselhetetlennek találta a helyzetét, érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

– Berry kisasszony, remélem, nem én ríkatom meg?

Lily ártatlan szemeket meresztett a filozófiatanárra.

– Nem, tanár úr, csak benáthásodtam – felelte szelíden.

– Nátha? Szeptemberben? Nincs ez túl korán? Még szerencse, hogy az idő múlásával megtanultam bölcsen viszonyulni a dolgokhoz – sóhajtott fel. – Azért remélem, nem tartozik ama törékeny

egészségű személyek közé, akik az egész tanévet végigszipogják és -trombitálják!

Az innen-onnan felhangzó nevetést azonnal elnyomták Place tanár úr további szavai, ugyanis még hozzátette:

– És szíveskedne megmondani, ki van terítéken éppen?

Elkapva a lány zavart pillantását, a tanár a segítségére sietett, ujjja hegyével a táblára koppintva. Lily, elegáns fehér betűkkel felírva, egy rendkívül különös nevet pillantott meg. Alatta két évszám állt, amiből azt a következtetést vonta le, hogy egy XIX. századi filozófusról van szó.

Az osztályban csend honolt, mindenki a válaszát várta:

– Ööö... Kik... Krier... Kierkegaard – bökte ki végre dadogva.

– Egészségedre! – csattant egy kis tréfa.

Ami persze újabb nevetéshullámot indított el. A tanár a szemét az égre emelte, és végigsimított tar koponyáján.

– Némi tiszteletet, ha kérhetném! – intette le az osztályt unott arccal. Nem lehetett tudni, hogy kinek kért tiszteletet: Kierkegaardnak vagy Lilynek. Majd ez utóbbihoz fordulva hozzátette: – A jövőben próbálja kissé diszkrétebben.

Lily némán bólíntott. Soha az életben nem meri többé kifújni az orrát. Ahogy az orra hegyéhez nyomkodta a zsebkendő, az volt az érzése, nincs nála szerencsétlenebb teremtés a világon. Küszködött, hogy ne eredjen el a könnye. Legszívesebben azt kiabálta volna, hogy nem, semmi baj az egészségével, nem náthás, de attól még igenis beteg! Csakhogy ezt a bajt nem gyógyítja aszpirin, és nem múlik el egy hét alatt.

A szerelmi bánat minden egyes sejtjét átjárta, és azt kérte tőle, hogy fújjon orrot halkabban?! A szíve össze volt törve, olyan parányi darabokra porlott szét, hogy még a legerősebb mikroszkóppal sem

lehetne látni. És ahelyett, hogy kórházba vinnék, mit kérnek tőle? Hogy legyen tapintatosabb! De hát milyen világban élünk?

„Egy durva világban – gondolta szomorúan –, *ami olyan, mint a dzsungel, és ahol csak a legerősebbek maradnak életben.*” A dzsungeltől csak egyetlen lépés volt a szafari. Nyugtalan szelleme gyorsan meg is tette ezt a lépést, és újra felidézte azt a beszélgetést, amit előző este folytatott azzal, aki minden bánatának okozója volt.

Ahogy Írországból való hazatérte óta már vagy tízezredszer megpróbált egy bizonyos számot hívni, ezúttal is arra készült, hogy előző próbálkozásaihoz hasonlóan ugyanazt az elviselhetetlen könnyedségű üzenetet lesz kénytelen végighallgatni. Előbb néhány lendületes akkord, majd a következő szöveg „*I’m sexy and I know it...*”² végül pedig Adrien jókedvű, mély hangja: „Na igen, Afrika – a dolce vita! Ha nem veszem fel a telefont, az azért van, mert épp élvezem a napsütést és a jó társaságot!”, majd újra harsogni kezdett az idióta dalszöveg, amit végül egy elektronikus bippenés vágott el.

Lily tisztában volt vele, hogy teljesen ostoba dolog erőlködni. Ha Adrient egy kicsit is érdekelné, legalább egy képeslapot küldött volna neki.

Viszont ha a hallgatásával tényleg azt akarja jelezni – ahogy azt Chiara, Maëlle és Mélisande nem győzte ismételni –, hogy már nem jelent neki semmit, azt kívánta, hogy akkor ezt mondja ki világosan. Szüksége volt rá, hogy hallja. Amíg nem ejti ki ezeket a végzetes szavakat, nem tudja kiirtani magából a reményt.

– Halló!

– Adrien? Adrien, te vagy az?

– Hát persze hogy én! Adrien, az egyetlen, a páratlan!

² „*Szexi vagyok és ezt tudom is...*”

– Lily vagyok...

Szinte bocsánatkérően mormogta el a nevét, mintha hirtelen elszégyellte volna magát, hogy felhívta.

– Fölösleges bemutatkoznod! – nevetett fel Adrien. – Rád ismerem... Nevetni fogsz: épp fel akartalak hívni.

Csakhogy Lilynek semmi kedve nem volt nevetni. És egyszerűen már ahhoz sem volt kedve, hogy higgyen neki. Ócska duma. Az egyik nagynénje is folyton ezzel hozakodott elő az anyjának – és kergette vele az őrületbe.

– Hát persze. Épp fel akartál hívni. Pont úgy, ahogy írtál is, gondolom.

Adrien vidám nevetést hallatott.

– Pontosan! Látod, hogy rám lehet számítani! Na, és mondd, mi újság Franciaországban? Lefogadom, hogy pocsék idő van. Nem úgy, mint itt.

– Igen, tudom... Süt a nap, és remekül szórakozol.

Adrien nem érzékelte a keserű hangot, még rá is tromfolt:

– Úgy ám, de még mennyire!

– Szuper. Jó barna leszel a sulikezdsre.

– ...

Lilyt meglepte a csönd a vonal túlsó végén, egy pillanatra azt hitte, megszakadt a vonal.

– Adrien? Ott vagy még?

– Hm... ööö... igen, igen... itt vagyok.

Egy kis idő megint eltelt, mire folytatta:

– Csak éppen... emlékszel, legutóbb a telefonban mondtam neked, hogy van egy jó és egy rossz hírem?

– Igen, nagyon jól emlékszem. Egyébként azóta sem hívtál vissza...

– Ó, nyugi, jó? Tudtommal nem vagyunk házasok!

– Ne haragudj! – mormogta gyorsan Lily.

– Nem, de azért húzom fel magam, Lily, mert ráadásul ez nem is igaz! Megpróbáltam! Többször is! Csak mindig egy fura angol nyelvű üzenetbe ütköztem, amiből egy kukkot sem értettem.

Lily az ajkába harapott: hirtelen eszébe jutott, milyen szerencsétlenül járt a mobiljával.

– Igazad van – ismerte el. – Írországban nem fogadhattam több hívást, lemerült az egyenlegem.

– Na látod...

– De azóta sem hívtál, amióta hazajöttem!

Ezúttal Lily a nyelvébe harapott, még hozzá úgy, hogy fájjon. Javíthatatlan! Még szerencse, hogy Adrien a jelek szerint nem vette zokon a megjegyzését.

– A bozót kellős közepéről? Tudod, hogy apám építkezését csak ritkán hagyjuk el. Szerencse, hogy épp ma hívtál.

Lily épp készült válaszolni, hogy szó sincs szerencséről, hanem ádáz kitartásról, amikor eszébe jutottak az édesanyja tanácsai: jobb, ha Adrien nem tudja, mennyire fontos neki. És semmiképpen sem szabad azt éreznie, hogy gúzsba köti.

– Na szóval, akkor melyikkel kezdjem: a jó vagy a rossz hírrel?

– A jóval – lehelte Lily, idegesen tekergetve az egyik hajtincset. – Szükségem van jó hírekre.

– Nos, apámmal szuper jól megvagyunk. Eleinte bizalmatlan voltam vele, de sokat beszélgettünk, elmagyarázta a dolgokat. Megértettem, hogy anyám a válás után minden lehetséges módon igyekezett megakadályozni, hogy láthasson. Egy idő után apám feladta a küzdelmet. Úgy döntött, megvárja, hogy felnőjek, és akkor majd újra felveszi velem a kapcsolatot. És így is történt.

A fiú nem vallotta be Lilynek, hogy neki köszönhetően adott még egy esélyt az apjának. Lily bontotta le körülötte azokat a falakat, amiket ő a szíve köré épített, hogy védje magát. Az ő gyengédségének, az ő ragaszkodásának köszönhetően értette meg, hogy őt is szerethetik. Nélküle sosem tette volna le a fegyvert.

– Azt szeretné, ha jobban megismernénk egymást.

– Adrien, ez nagyszerű – felelte Lily.

Őszintén mondta ezt. Tudta, mennyire szenvedett Adrien attól, hogy az apja elhagyta. Ha ez a seb beheged, talán az ő szerelmük is derűsebb és egyszerűbb lesz?

– Megkérdezte, lenne-e kedvem ezt az évet vele tölteni – mondta lelkesen a fiú. Szavaiban benne csengett mindaz a boldogság, amit apja javaslata keltett életre benne.

Adrien lelkesedése átsuhant földeken és tengereken, hogy megrezgetesse Lily fülét. A rezgés aztán végigfutott egész testén, hogy a szívét végtelen számú, fájdalmasan sajgó szilánkra hasítsa...

2

Bosszúság és csalódottság

Szeptember 10., hétfő, 14 óra 20

„FURCSA AZ ÉLET... ÉS A FIÚK MÉG INKÁBB AZOK.”

Szenvtelen maszkja mögött legalábbis ezt gondolta Mélisande, miközben lopva jobb oldali szomszédjára pillantott.

Közel két éven át próbálkozott azzal, hogy megleckéztesse Faroukot, abban a reményben, hogy a fiú végre eltűnik az útjából. Csak-hogy sem közömbösséggel, sem arroganciával, de még fenyegetésekkel sem jutott eredményre. Sőt, mintha csípős megjegyzései egyenesen mulattatták volna. Ha nem váltottak ki belőle kitörő nevetést, akkor bumerángxént csapódtak vissza, és telibe találták Mélisandét. Igen, mindent megpróbált. Hiába.

Most pedig, amikor azt szeretne volna, hogy aggódjon miatta, a fiú hűvösen tudomást sem vett róla. Ez egész egyszerűen el-ké-pesz-től! Ha belegondol, hogy magától egyszer se jött oda hozzá azóta, hogy elkezdődött a sulis...

A szíve táján némi szurkálással idézte fel magában, hogyan reagált, amikor felfedezte a névsorban, hogy újra egy osztályba kerültek. Egyik szemöldökét felvonva kurtán felsóhajtott:

– Jaj, ne! Ez már tényleg összeesküvés. *Megint* Faroukkal vagyok!
A barátnői lehurrogták, mondván, hogy ez inkább szerencse. Chiara odáig ment, hogy azt állította, Farouk az egyetlen hatásos gyógyszer a „gimicitis” nevű rettenetes kór ellen, ami akár agyhalált is okozhat az érintetteknél („a nagy dózisban kapott halálos unalom következtében”, magyarázta nagy komolyan Lilynek és Maëlle-nek). Ő azonban mártírarccal nézett rájuk, és tovább sóhajtozott.

Mivel tisztában volt vele, hogy az osztályok összetételén nem tud változtatni, felkészült az elkerülhetetlen találkozásra, fejben összeállítva egy listát arról, hogyan élheti túl méltósággal a konfrontálódást ezzel a pimasz alakkal.

1. Nem elfelejteni alaposan ledorongolni, amikor a szokásos, minden tiszteletet nélkülöző „Cső, Mél!”-lel üdvözlí.
2. Kritikus hangon szóvá tenni neki, hogy amikor a legutóbb felhívta, kinyomta a telefont.³
3. A lehető legközönyösebb és legidegesítőbb arcot vágni a jelenlétében.

Aztán várta, hogy a fiú odajöjjön hozzá, hogy üdvözölje.

Aztán várta, hogy egyszerűen csak odajöjjön.

Csak várta, várta...

Aztán egyszerűen elege lett a várakozásból. A fenébe is! Hogy-hogy nem mozdul?!

Márpedig az lett volna a minimum, hogy odajön köszönni! Vagy legalább inthetett volna, szólhatott volna valamit, ránézhetett volna!

De semmi. Ezért aztán aznap délelőtt, szinte mintha egy idegen akarat vezérelné, nagy smaragdszeme elkezdett a fiú után kutatni a Balzac Gimnázium tágas udvarán sétálgató diákok tömegében.

³ Lásd *Lányok regénye 4, Vakáció, szívfüjdalom, Irish love.*

Egykettőre fel is fedezte. Háttal állt neki, a szokásos lazasággal, és egy lánnyal beszélgetett – aki feltűnően hasonlított Mélisande-ra.

A kutya mindenit! De hát ez Pauline, a húga! És még ez a kis kígyó könyörgött neki reggel, hogy menjenek együtt suliba, mert nincs kedve egyedül ácsorogni az udvaron! Mélisande azonban leteremtette, hogy most, hogy már ő is gimis lett, ideje kézbe vennie a saját sorsát. És arra hivatkozott, hogy találkoznia kell a barátnőivel, híven ahhoz a hagyományukhoz, hogy az első nap együtt lépnek be a suliba.

– Hagyomány, na persze! – vágott vissza a húga. – Még csak egyszer volt ilyen!

– Pont így kezdődnek a hagyományok, te tyúkeszű! – reccsent rá Mélisande, és elhúzta a csíkot.

Na, a tyúkeszű nem túl sokáig maradt egyedül!

Mélisande vadonatúj szatén balerinacipője orrával bökdöste a talajt. Kis híján engedett a kísértésnek, hogy odamenjen ahhoz a két suttyóhoz, és közölje velük, mit gondol. De végül ideges mozdulattal hátradobta hosszú fürtjeit, s úgy döntött, ez túl nagy megtiszteltetés lenne számukra. Végtere is Faroukkal egy osztályba járnak, nem térhet ki előle. Szép arcán már-már ragadozómosoly terült szét. Csak ugyanúgy kell tennie, mint máskor: egy sanda oldalpillantás, egy megfelelő időben felvont szemöldök, egy fölényes arckifejezés, és Farouk nem bírja majd megállni, hogy ne tegyen egy elviselhetetlen... de iszonyú vicces megjegyzést.

És akkor majd természetesen minden úgy lesz megint, mint azelőtt...

Mélisande egy újabb pillantást vetett a szomszédjára. Az óra eleje óta le sem vette a szemét a tábláról, mintha csak Dubois tanárnő,

aki a gazdaságtant tanította, az örök élet titkát tárta volna fel éppen előttük. A provokációs kísérletei mind ez ideig teljességgel hatástalannak maradtak. Épp azon töprengett, nem lenne-e célszerű stratégiát váltania, amikor két kurta koppantás hallatszott az ajtón. Általános meglepetésre az igazgató lépett a terembe, és félbeszakította az órát.

Néhány perccel később Mélisande hevesen dobogó szívvel diszkreten elővette a padból a mobilját, és villámsebessen üzenetet írt három barátnőjének.

Egyelőre megfeledkezett Farouk bosszantó viselkedéséről: pillanatnyilag sokkal sürgetőbb probléma merült fel...

Szeptember 10., hétfő, 14 óra 20

„My sweet love,⁴

Alig néhány napja, hogy elutaztál, de nekem egy örökkévalóságnak tűnik. Az SMS-ek és a telefonbeszélgetések nem tudják kitölteni azt az űrt, amit magad után hagytál. Hiányzik a hajad selymessége. Hiányzik a szemed izzó ragyogása. Hiányzik a nevetésed, a szenvedélyességed. Röviden – ha még nem értetted volna meg –: szörnyen hiányzol! :) Azzal vigasztalom magam, hogy ez az ürességérzet is a szerelmünk mélységét bizonyítja.

Tudod, soha senkinek nem írtam eddig ilyeneket, és remélem, nem tartasz majd túlságosan nevetségesnek. Olykor arra ébredek reggel, hogy ez az egész talán csak álom volt, valójában te nem is létezel. Szerencsére itt van a leveled, az ágyam

⁴ Édes szerelmem.

mellé téve, az bizonyosságot ad. A belőle áradó illat azt az illúziót kelti bennem, hogy itt vagy a közelemben. Ha lehunyorom a szemem, látom az arcodat.

Mondtam neked a múltkor, hogy hamarosan visszamegyek az egyetemre? Apám azt akarja, hogy folytassam a jogi tanulmányaimat. Még ha nem is áll szándékomban ügyvéd lenni, mint a bátyám, azért beleegyeztem. Legalább lesz időm hegedülni. Szóval a jövő héten visszamegyek Corkba. Közösen bérlünk majd egy házat más diákokkal, az új címemet a levél alján találod.

És neked hogy megy a sulis? Angolból biztosan nincsenek gondjaid! És mi újság a színházzal? Mikor kezdődnek újra a foglalkozások? Ha még annál is jobban játszol, ahogy énekelsz, akkor fantasztikus lehetsz a színpadon. Alig várom, hogy egy nap láthassalak (feltéve persze, ha eredeti nyelven alakítasz egy Shakespeare-hősnőt, különben egy kukkot sem fogok érteni :))

Itt elég komor az idő. Elvitted magaddal a napsütést? Nem, igazából nem te tehetsz róla, az ír égbolt nem várt az elutazásodig, hogy meg-megtréfáljon bennünket. De most valahogy nehezebben viselem az esőt és a szürkeséget. Amikor itt voltál, nem foglalkoztam az időjárással, számomra mindig szép volt az idő. Ahogy a dal mondja: »You are the sunshine of my life«.⁵

Most nagy sajnálatomra el kell búcsúznom Tőled.

De nem hosszú időre!

I love you,

Kieran.”

⁵ *Té vagy a napfény az életemben.*

Chiara elfojtott egy sóhajt. Annyit olvasta már ezt a levelet, hogy fejből tudta. Annál is értékesebb volt neki, mert ez volt élete legelső szerelmes levele. Emlékezett rá, hogy néha irigyelte azokat a lányokat, akik kaptak, és aztán hangosan felolvasták mindenki előtt, hogy menőzzenek. Arra gondolt, hogy ő soha nem tenne hasonlót. Ezek a szavak neki szóltak, csak és kizárólag neki. Senkivel nem akarta megosztani őket. Még a három barátnőjével sem. Hiába kapacitálja és gúnyolja majd Mélisande, soha nem fog engedni! Azt sem bánta már, hogy ennyire sokáig kellett várnia egy ilyen levélre. A türelméért busás kárpótlást nyert. Nem csupán néhány sebtében odavetett sor volt ez, hanem Kieran iránta érzett őszinte szerelmének a bizonyítéka.

Miközben a gondolatai ismét Írország felé kalandoztak, Wolf, az angoltanár egy újabb diákot kezdett feleltetni. Chiara nem aggódott. Az első órákon sikerült lenyűgöznie az angoltudásával, azóta alig szólította fel, a figyelmét inkább azokra fordította, akiknek nehézségeik voltak. Chiara nem bírta mosolygás nélkül megállni, hogy milyen sugárzó arccal bámulja a felelő lány a tanárt. Szó, ami szó, Wolf még mindig nagyon vonzó volt. Chiarának eszébe jutott, mit meg nem adott volna érte tavaly, hogy az ő csoportjába kerüljön. Meg volt győződve, hogy nála sokkal többet fejlődne a nyelvtudása. Alapjában véve nem is járt messze az igazságtól. Elég volt, hogy a tekintete találkozzék Kieranével, s az angol máris rettentő izgalmas tárgyává vált számára. Wolf tanár úr vonzereje azonban immár teljességgel hidegen hagyta. Neki csak egyvalaki számított.

Chiara szeme újra a levélre siklott, amit az angoltankönyv két lapja közé csúsztatott. Nem bírta megállni, hogy még egyszer el ne olvassa, mielőtt belekezd a tanár által az imént feladott gyakorlatba. Mivel Wolf a padosrok között sétálgatott, Chiara ráhajtott a levélre

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy lapot, és ártatlanul felmosolygott a tanárra. Wolf visszamosolygott, és Chiara arra gondolt, mégiscsak kellemesebb őt nézni, mint azt a vén bagoly Marin tanárnőt, aki tavaly gyötörte. El kellett ismernie, hogy ebben az utolsó tanévben szerencséje van. Az új tanárok többnyire rokonszenvesek, csak az éles elméjű és figyelmes Docile tanárnő hiányzott neki. Micsoda csalódás volt, amikor az első nap kiderült, hogy elment az iskolából! Pedig Chiara már előre örült, hogy majd büszkén beszámol neki arról, hogy a szóbeli francia érettségén tizennyolc huszadot⁶ kapott. Az acélos tekintetű tanárnő volt az egyetlen, aki hitt Chiarában, neki köszönhetően fedezte fel a színház csodálatos világát. És mi lett volna a szerencsétlen Maëlle-lel, ha Docile tanárnő nem avatkozik bele – finoman, de hatékonyan – a zsarolási ügyébe?⁷

Chiara még akkor is a távozása miatt kesergett, amikor a zsebében hirtelen rezegni kezdett a telefonja.

⁶ A francia osztályzási rendszerben a 20/20 a legjobb jegy. A 10–12 huszad elégségesnek felel meg, a 12–14 huszad közepesnek, a 14–16 huszad jónak, és 16 huszad fölött már jelesnek számít az osztályzat. (*A ford. megj.*)

⁷ Lásd *Lányok regénye 1, Titkok, hazugságok, vallomások*.